ฟื้นความทรงจำ ลำนำบทอาขยานย้อนยุค

นำเสนอเมื่อ : 22 ก.ค. 2552

ย้อนความทรงจำ ลำนำบทอาขยานย้อนยุค

ชั้น ประถมปีที่ ๑

๏ ๏ เด็กน้อย ๏ ๏

(ร้องลำฝรั่งรำเท้า)

เด็กเอ๋ย เด็กน้อย

ความรู้ เรายังด้อย เร่งศึกษา

เมื่อเติบใหญ่ เราจะได้ มีวิชา

เป็นเครื่องหา เลี้ยงชีพ สำหรับตน

ได้ประโยชน์ หลายสถาน เพราะการเรียน

จงพากเพียร ไปเถิด จะเกิดผล

ถึงลำบาก ตรากตรำ ก็จำทน

เกิดเป็นคน ควรหมั่น ขยันเอย.....

๏ ๏ แมวเหมียว แยกเขี้ยวยิงฟัน ๏ ๏

(ร้องลำแขกบรเทศ)

-นายทัด เปรียญ - แต่ง

แมวเอ๋ย แมวเหมียว

รูปร่าง ประเปรียว เป็นหนักหนา

ร้องเรียก เหมียวเหมียว ประเดี๋ยวก็มา

เคล้าแข้ง เคล้าขา น่าเอ็นดู

รู้จัก เอารัก เข้าต่อตั้ง

ค่ำค่ำ ซ้ำนั่ง ระวังหนู

ควรนับว่ามัน กตัญญู

พอดู อย่างไว้ ใส่ใจเอย.....

◎ ◎ ตั้งไข่ล้มต้มไข่กิน ◎ ◎

(ร้องลำลมพัดชายเขา)

-สมเด็จกรมพระยาดำรงราชานุภาพ- ทรงนิพนธ์

ตั้งเอ๋ยตั้งไข่

จะตั้งใย ไข่กลม ก็ล้มสิ้น

ถึงว่า ไข่ล้ม จะต้มกิน

ถ้าตกดิน เสียก็อด หมดผีมือ

ตั้งใจ เรานี้ จะดีกว่า

อุตส่าห์ อ่านเขียน เรียนหนังสือ

ทั้งวิชา สารพัด เพียรหัดปรือ

อย่าดึงดื้อ ตั้งไข่ ร่ำไรเอย.....

◎ ◎ นกขมิ้นเหลืองอ่อน ◎ ◎

(ร้องลำพัดชา)

-หลวงพลโยธานุโยค(นก) - แต่ง

ปักเอ๋ย ปักษิน

นกขมิ้น เรื่อเรือง เหลืองอ่อน

ถึงเวลา หากิน ก็บินจร

ครั้นสายัณห์ ผันร่อน มานอนรัง

ความเคยคุ้น สกุณา อุตสาหะ

ไม่เลยละ พุ่มไม้ ที่ใจหวัง

เพราะพากเพียร ชอบที่ มีกำลัง

เป็นที่ตั้ง ตนรอด ตลอดเอย.....

๏ ๏ จิงโจ้โล้สำเภา ๏ ๏

(ร้องลำมอญรำดาบ)

-หลวงวิจิตรวาทการ- แต่ง

จิงเอ๋ยจิงโจ้

เล่นโล้ ในลำ สำเภาใหญ่

เพื่อออกแรง ออกกำลัง โดยตั้งใจ

ที่จะให้ เข้มแข็ง และอดทน

เรานักเรียน ต้องไม่คร้าน การกีฬา

เรื่อง พลศึกษา ต้องฝึกฝน

ให้แข็งแรง ถ้วนทั่ว ทุกตัวคน

เพื่อเป็นคุณ แก่ตน และชาติเอย.....

จบบทท่องจำชั้น ประถมปีที่ ๑ ครับ

ชั้น ประถมปีที่ ๒

๏ ๏ ชักซ้าวมะนาวโตงเตง ๏ ๏

(ร้องลำสารถีชักรถ)

ชักเอ๋ย ชักซ้าว

ผลมะนาว ทิ้งทาน ในงานศพ

เข้าแย่งชิง เหมือนสิ่ง ไม่เคยพบ

ไม่น่าคบ เลยหนอ พวกขอทาน

ดูประหนึ่ง ขัดสน จนปัญญา

มีทางหา กินได้ หลายสถาน

ประหลาดใจ เหตุไฉน ไม่ทำงาน

ประกอบการ อาชีพ ที่ดีเอย....

๏ ๏ ตุ๊ดตู่ในรูกระบอก ๏ ๏

(ร้องลำวิลันดาโอด)

สมเด็จกรมพระยาดำรงราชานุภาพ- ทรงนิพนธ์

ตุ๊ดเอ๋ย ตุ๊ดตู่

ในเรี่ยว ในรู ช่างอยู่ได้

ขี้เกียจ นักหนา ระอาใจ

มาเรียกให้ กินหมาก ไม่อยากคบ

ชาติขี้เกียจ เบียดเบียน แต่เพื่อนบ้าน

การงาน สักนิด ก็คิดหลบ

ตื่นเช้า เราจักหมั่น ประชันพลบ

ไม่ขอพบ ขี้เกียจ เกลียดนักเอย....

◎ ◎ นกกิ้งโครงเข้าโพรงนกเอี้ยง ◎ ◎

(ร้องลำนกกระจอกทอง)

-พระยาพินิจสารา (ทิม) - แต่ง

นกเอ๋ย นกกิ้งโครง

หลงเข้าโพรง นกเอี้ยง เถียงเจ้าของ

อ๋อยอี๋เอียง อ๋อยอี๋เอียง ส่งเสียงร้อง

เจ้าของ เขาว่า น่าไม่อาย

แต่นก ยังรู้ ว่าผิดรัง

นักปราชญ์ รู้พลั้ง ไม่แม่นหมาย

แต่ผิด รับผิด พอผ่อนร้าย

ภายหลัง จงระวัง อย่าพลั้งเอย.....

◎ ◎ เรือเล่นสามเส้นสิบห้าวา ◎ ◎

(ร้องลำตวงพระธาตุ)

นายทัด เปรียญ - แต่ง

เรือเอ๋ย เรือเล่น

สามเส้น เศษวา ไม่น่าล่ม

ฝีพายลง เต็มลำ จ้ำตะบม

ไปขวางน้ำ คว่ำจม ลงกลางวน

ทำขวางขวาง รีรี ไม่ดีหนอ

เที่ยวขัดคอ ขัดใจ ไม่เป็นผล

จะก่อเรื่อง เคืองข้อง หมองกมล

เกิดร้อนรน ร้าวฉาน รำคาญเอย.....

◎ ◎ นกเอี้ยงเลี้ยงควายเฒ่า ◎ ◎

(ร้องลำแขกไซ)

หลวงวิจิตรวาทการ - แต่ง

นกเอ๋ย นกเอี้ยง

คนเข้าใจ ว่าเจ้าเลี้ยง ซึ่งควายเฒ่า

แต่นกเอี้ยง นั้นเลี่ยง ทำงานเบา

แม้อาหาร ก็ไปเอา บนหลังควาย

เปรียบเหมือนคน ทำตน เป็นกาฝาก

รู้มาก เอาเปรียบ คนทั้งหลาย

หนีงานหนัก คอยสมัคร งานสบาย

จึงน่าอาย เพราะเอาเยี่ยง นกเอี้ยงเอย.....

จบบททท่องจำ ชั้นประถมปีที่ ๒ ครับ

ชั้น ประถมปีที่ ๓

◎ ◎ สัตว์สวยป่างาม ◎ ◎

จาก - มูลบทบรรพกิจ - ทรโวหาร (น้อย)

เห็นกวางย่างเยื้องชำเลืองเดิน.....เหมือนอย่างนางเชิญ

พระแสงสำอางข้างเคียง

เขาสูงฝูงหงส์ลงเรียง.....เริงร้องซ้องเสียง

สำเนียงน่าฟังวังเวง

กลางไพรไก่ขันบรรเลง.....ฟังเสียงเพียงเพลง

ซอเจ้งจำเรียงเวียงวัง

ยูงทองร้องกระโต้งโห่งดัง.....เพียงฆ้องกลองระฆัง

แตรสังข์กังสดารขานเสียง

กะลิงกะลางนางนวลนอนเรียง.....พญาลอคลอเคียง

แอ่นเอี้ยงอีโก้งโทงเทง

ค้อนทองเสียงร้องป่องเป่ง.....เพลินฟังวังเวง

อีเก้งเริงร้องลองเชิง

ฝูงละมั่งฝังดินกินเพลิง.....ค่างแข็งแรงเริง

ยืนเบิ่งบึ้งหน้าตาโพลง

ป่าสูงยูงยางช้างโขลง.....อึงคะนึงผึงโผง

โยงกันเล่นน้ำคล่ำไป

◎ ◎ นิติสารสาธก ◎ ◎

ของ พระยาศรีสุนทรโวหาร (น้อย)

อย่าเกียจคร้านการเรียนเร่งอุตส่าห์

มีวิชาเหมือนมีทรัพย์อยู่นับแสน

จะตกถิ่งฐานใดคงไม่แคลน

ถึงคับแค้นก็พอยังประทังตน

อันความรู้รู้กระจ่างแต่อย่างเดียว

แต่ให้เชี่ยวชาญเถิดจะเกิดผล

อาจจะชักเชิดชูฟูสกนธ์

ถึงคนจนพงศ์ไพร่คงได้ดี

เกิดเป็นชายชาวสยามตามวิสัย

หนังสือก็ไม่รู้ดูบัดสี

ต้องอับอายขายหน้าทั้งตาปี

ถึงผู้ดีก็คงด้อยถอยตระกูล

จะต่ำเตี้ยเสียชื่อว่าโฉดช้า

จะชักพายศลาภให้สาบสูญ

ทั้งขายหน้าญาติวงศ์พงศ์ประยูร

จะเพิ่มพูนติฉินคำนินทา

หนึ่งหนังสือหรือตำรับฉบับบท

เป็นของล้วนควรจดจำศึกษา

บิดาปู่สู้เสาะสะสมมา

หวังให้บุตรนัดดาได้ร่ำเรียน

จะได้ทราบบาปบุญทั้งคุณโทษ

ปะบุตรโฉดต่ำช้าก็พาเหียร

ไม่สมหวังดังบิดาปู่ตาเพียร

เป็นจำเนียรแพลงพลัดกระจัดกระจาย

◎ ◎ จันทร์เอ๋ย จันทร์เจ้า ◎ ◎

จันทร์เอ๋ย จันทร์เจ้า ขอข้าว ขอแกง

ขอแหวนทองแดง ผูกมือน้องข้า

ขอช้าง ขอม้า ให้น้องข้าขี่

ขอเก้าอี้ ให้น้องข้านั่ง

ขอเตียงตั้ง ให้น้องข้านอน

ขอละคร ให้น้องข้าดู

ขอยายชู เลี้ยงน้องขี้ถิด

ขอยายเกิด เลี้ยงตัวข้าเอง

จบบทท่องจำชั้นประถมปีที่ ๓ ครับ

ภาพประกอบจาก "บึงหญ้า ป่าใหญ่" -เทพศิริ สุขโสภา

ชั้น ประถมปีที่ ๔

◎ ◎ สยามานุสติ ◎ ◎

พระราชนิพนธ์ในรัชกาลที่ ๖

◎ ใครรานใครรุกด้าว.....แดนไทย

ไทยรบจนสุดใจ.....ขาดดิ้น

เสียเนื้อเลือดหลั่งไหล.....ยอมสละ สิ้นแล

เสียชีพไป่เสียสิ้น.....ชื่อก้องเกียรติงาม

◎ หากสยามยังอยู่ยั้ง.....ยืนยง

เราก็เหมือนอยู่คง.....ชีพด้วย

หากสยามพินาศลง.....ไทยอยู่ ได้ฤๅ

เราก็เหมือนมอดม้วย.....หมดสิ้นสกุลไทย

◎ ◎ โมกขศักดิ์ ◎ ◎

จากเรื่อง รามเกียรติ์

พระราชนิพนธ์ในรัชกาลที่ ๑

บัดนั้น.....พระยาพิเภกยักษี

เห็นพระองค์ทรงโศกโศกี.....อสุรีกราบลงกับบาทา

ทูลว่าพระลักษณ์สุริยวงศ์.....ยังไม่ปลงชีวังสังขาร์

อันโมกขศักดิ์อสุรา.....พรหมาประสิทธิ์ประสาทไว้

ทรงอานุภาพฤทธิรุทร.....ต้องใครจะฉุดนั้นไม่ไหว

แต่มียาคู่หอกชัย.....ให้ไว้สำหรับแก้กัน

แม้นละไว้จนรุ่งราตรี.....ต้องแสงพระระวีจะอาสัญ

ขอให้ลูกพระพายเทวัญ.....ไปห้ามพระสุริยันในชั้นฟ้า

อย่าเพ่อรีบรถบทจร.....ข้ามยุคนธรภูผา

แล้วให้ไปเก็บตรีชวา.....ทั้งยาชื่อสังขรณี

ยังเขาสรรพยาบรรพต.....ปรากฏอยู่ยอดคีรีศรี

กับปัญจมหานที.....สรรพยาทั้งนี้มาให้ทัน

แม้นว่าได้บดชโลมลง.....องค์พระอนุชาไม่อาสัญ

จะดำรงคงชีพชีวัน.....หอกนั้นก็จะหลุดขึ้นมา

จบบทท่องจำชั้น ประถมปีที่ ๔ ครับ

ชั้น ประถมปีที่ ๕

สักวาหวานอื่นมีหมื่นแสน

ไม่เหมือนแม้นพจมานที่หวานหอม

กลิ่นประเทียบเปรียบดวงพวงพยอม
อาจจะน้อมจิตโน้มด้วยโลมลม
แม้นล้อลามหยามหยาบไม่ปลาบปลื้ม
ไม่ดูดดื่มบรเพ็ดต้องเข็ดขม
ผู้ดีไพร่ไม่ประกอบชอบอารมณ์
ใครฟังลมเมินหน้าระอาเอย.....

◎ ◎พวกเราชาวไทย◎ ◎

จากเรื่อง พระร่วง

พวกเราชาวไทยล้วนใจเด็ด
กล้าเหมือนเพชรไม่ยอมใครง่ายง่าย
กล้าเหมือนเพชรไม่ยอมใครง่ายง่าย
ถึงจะมีไพรีมามากมาย
ก็ต่อสู้จนตายไม่อินัง
ก็ต่อสู้จนตายไม่อินัง

ถึงเมียสาวลูกอ่อนนอนผ้าอ้อม
ชายก็ยอมทิ้งได้ไม่เหลียวหลัง
ชายก็ยอมทิ้งได้ไม่เหลียวหลัง
แม้ไม่ทิ้งหญิงคงส่งเสียงดัง
และดันหลังไล่ออกนอกเรือนชาน
และดันหลังไล่ออกนอกเรือนชาน

เพราะทั้งแม่ทั้งเมียล้วนเลิศไชร้
ผู้ชายไทยใจจึ่งล้วนกล้าหาญ
ผู้ชายไทยใจจึ่งล้วนกล้าหาญ
ไม่ห่วงแม่ห่วงเมียจนเสียการ
มีแก่ใจไปราญรบไพรี
มีแก่ใจไปราญรบไพรี

ถึงจะรักลูกและรักผัว
ไม่ยอมให้ชายมั่วอยู่สูสี
ไม่ยอมให้ชายมั่วอยู่สูสี
ยุให้ไปยุทธนารบราวี
และต่อตีเข้มขันป้องกันเมือง

จบบททท่องจำ ชั้นประถมปีที่ 5 ครับ (แฮ่กๆๆ เหนื่อยวุ้ย)

จากคุณ : ฯลฯ (paiyanyai) - [22 ต.ค. 44 14:48:44]

ชั้น ประถมปีที่ ๖

◎ ◎ วิชาเหมือนสินค้า ◎ ◎

วิชาเหมือนสินค้า อันมีค่าอยู่เมืองไกล
ต้องยากลำบากไป จึงจะได้สินค้ามา
จงตั้งเอากายเจ้า เป็นสำเภาอันโสภา
ความเพียรเป็นโยธา แขนซ้ายขวาเป็นเสาใบ
นิ้วเป็นสายระยาง สองเท้าต่างสมอใหญ่
ปากเป็นนายงานไป อัชฌาศัยเป็นเสบียง
สติเป็นหางเสือ ถือท้ายเรือไว้ให้เที่ยง
ถือไว้อย่าให้เอียง แล่นเลาะเลี่ยงข้ามคงคา
ปัญญาเป็นกล้องแก้ว ส่องดูแถวแนวหินผา
เจ้าจงเอาหูตา เป็นล้าต้าฟังดูลม
** ขี้เกียจคือปลาร้าย จะทำลายให้เรือจม
เอาใจเป็นปืนคม ยิงระดมให้จมไป**
จึงจะได้สินค้ามา คือวิชาอันพิศมัย
จงหมั่นมั่นหมายใจ อย่าได้คร้านการวิชา.....

◎ ◎ บทไหว้ครู ปฐม ก กา ◎ ◎

- นะโมข้าจะไหว้ วระไตรระตะนา

ใส่ไว้ในเกษา วระบาทะมุนี

• คุณะวระไตร ข้าใส่ไว้ในเกษี

เดชะพระมุนี ขออย่ามีที่โทษา

• ข้าขอยอชุลี ใส่เกษีไหว้บาทา

พระเจ้าผู้กรุณา อยู่เกษาอย่ามีไภย

• ข้าไหว้พระสะธรรม ที่ลึกล้ำคำภีร์ใน

ได้ดูรู้เข้าใจ ขออย่าได้มีโรคา

• ข้าไหว้พระภิกษุ ที่ได้ลุแก่โสดา

ไหว้พระสกิทาคา อะระหาธิบดี

• ข้าไหว้พระบิดา ไหว้บาทาพระชะนะนี

ไหว้พระอาจารีย์ ใส่เกษีไหว้บาทา

• ข้าไหว้พระครูเจ้า ครูผู้เฒ่าใส่เกษา

ให้รู้ที่วิชา ไหว้บาทาที่พระครู

• จะใคร่รู้ที่วิชา ขอเทวามาค้ำชู

ที่ใดข้าไม่รู้ เล่าว่าดูรู้แลนา

• ไชยโยขอเดชะ ชัยชะนะแก่มารา

ระบือให้ลือชา เดชะสามาไชยโย

• ไชยโยขอเดชะ ชัยชนะแก่โลโภ

• กุมาระกุมารี ตะรุณีย์ที่เยาว์ไว

จะพ่อพอเข้าใจ ให้รู้จำคำวาที

• ว่าไว้ใน ก กา ก ข ขา อา อิ อี

ว่าไว้ในเท่านี้ ที่พอได้ใน ก กา

• แต่พอให้รู้เล่า ที่ผู้เขลาเยาวะพา

ได้ดูรู้แลนา กุมาราตะรุณี

• จะใคร่ได้รู้ธำม์ ที่ลึกล้ำจำไว้ดี

ได้แน่แต่เท่านี้ ดีจำเอาเบาใจครู

• จะว่าแต่พ่อๆ ว่าแต่พอพ่อใจดู

ว่าไว้ได้พอรู้ ดูว่าเล่าเอาใจใส่

จากหนังสือปถม ก กา หัดอ่าน

หนังสือเรียนสมัยรัตนโกสินทร์ตอนต้น

(ขอบพระคุณ คุณสุคุณ ที่กรุณาแก้ไขและเพิ่มเติมข้อมูล ๑๖ กรกฎ ๔๗)

◎ ◎ พระอภัยมณี ◎ ◎

- สุนทรภู่ -

พระฟังความพราหมณ์น้อยสนองถาม
จึงเล่าความจะแจ้งแถลงไข
อันดนตรีมีคุณทุกอย่างไป
ย่อมใช้ได้ดังจินดาค่าบุรินทร์
ถึงมนุษย์ครุฑาเทวราช
จตุบาทกลางป่าพนาสิน
แม้นปี่เราเป่าไปให้ได้ยิน
ก็สุดสิ้นโทโสที่โกรธา
ให้ใจอ่อนนอนหลับลืมสติ
อันลัทธิดนตรีดีหนักหนา
ซึ่งสงสัยไม่สิ้นในวิญญา
จะนิทราเถิดจะเป่าให้เจ้าฟังแล้ว
หยิบปี่ที่ท่านอาจารย์ให้
เข้าพิงพฤกษาไทรดังใจหวัง
พระเป่าเปิดนิ้วเอกวิเวกดัง
สำเนียงวังเวงแว่วแจ้วจับใจ
ในเพลงปี่ว่าสามพี่พราหมณ์เอ๋ย
ยังไม่เคยชมชิดพิสมัย
ถึงร้อยรสบุปผาสุมาลัย
จะชื่นใจเหมือนสตรีไม่มีเลย
พระจันทรจรสว่างกลางโพยม
ไม่เทียบโฉมนางงามเจ้าพราหมณ์เอ๋ย

แม้นได้แก้วแล้วจะค่อยประคองเคย
ถนอมเชยชมโฉมประโลมลาน
เจ้าพราหมณ์ฟังวังเวงวะแว่วเสียง
สำเนียงเพียงการเวกกังวาลหวาน
หวาดประหวัดสตรีฤดีดาล
ให้ซาบซ่านเสียวสะดับจนหลับไป
ศรีสุวรรณนั้นนั่งอยู่ข้างพี่
ฟังเสียงปี่วาบวับก็หลับไหล
พระแกล้งเป่าแปลงเพลงวังเวงใจ
เป็นความบวงสรวงพระไทรที่เนินทรายฯ

◎ ◎ นรางกุโรวาทคำกลอน ◎ ◎

(ตอนปรารถนาดีต่อแดนเกิด)

เราเกิดมา หน้าที่ อารีสมาน
ใจเพื่อนบ้าน เพื่อนนิคม สนมสนิท
บ้านแลแขวง ตำแหน่งตน ทุกคนคิด
ช่วยให้เดิน เจริญผิด กว่าเคยมา
คอยหวังดี ถ้าแม้นมี โอกาสไฉน
ควรจะให้ แขวงนั้น สุขหรรษา
ทำไม่ไหว ให้ถวิล จินตนา
จะช่วยเหลือ เกื้อกว่า จะหมดแรง

เมืองไทยใหญ่อุดม
ดินดีสมเป็นนาสวน
เพื่อนรักเราชักชวน
ร่วมช่วยกันมุ่งหมั่นทำ
วิชาต้องหาไว้
เป็นหลักได้ใช้ช่วยนำ

ให้รู้ลู่ทางจำ

ค้นคว้าไปให้มากมี

ช่วยกันอย่างขันแข็ง

ด้วยลำแข้งและแรงกาย

ทำไปไม่เสียดาย

แม้อาบเหงื่อเมื่อทำงาน

ดั่งนี้มั่งมีแท้

ร่มเย็นแน่หาไหนปาน

โลกเขาคงเล่าขาน

ถิ่นไทยนี้ดีงามเอย

จบบททท่องจำชั้นประถมปีที่ ๖ ครับ

(รู้สึกจะขาดอีกบทหนึ่งที่ขึ้นต้นว่า

"แม่เกยหมู่ปักษา ข้อนหอยหาปลาในวน

กระหรอดหัวโขนขน หยองหยอยย่องข้องเกี่ยวหนาม

แซงแซวจับไซร้ขน ซุ่มซ่อนบนต้นมะขาม...

" นะครับ ผมก็จำได้แค่นี้เอง - webslave)

ชั้น ประถมปีที่ ๗

◎ ◎ **ขุนช้างขุนแผน** ◎ ◎

ตอน - พลายงามอาสาไปตีเชียงใหม่

◎ คราน้ันแสนตรีเพชรกล้าได้ฟังถาม

ก็ชื่นชอบตอบความหาช้าไม่

ซึ่งถามเราจะเล่าให้เข้าใจ

เจ้าชาวใต้ไม่รู้จู่ขึ้นมา

เราเป็นเชื้อเจ้าท้าวคำแมน

มียศถึงแสนตรีเพชรกล้า

เป็นเชื้อชาติทหารชาญศักดา

ในลานนาใครใครไม่ต่อแรง

พระครูผู้บอกวิทยา

ชื่อว่าศรีแก้วฟ้ากล้าแข็ง

สถิตยังเขาคำถ้ำวัวแดง

ทุกหนแห่งเลื่องลือนับถือจริง

เจ้าหนุ่มน้อยนี่หรือชื่อพลายงาม

ช่างสมรูปสมนามดูงามยิ่ง

ตละแกล้งหล่อเหลาเพราพริ้ง

รูปร่างอย่างผู้หญิงพริ้งพรายตา

จะเปรียบลูกก็อ่อนกว่าลูกเล็ก

จะเปรียบหลานพาลจะเด็กกว่าหลานข้า

ไม่ควรจะรบสู้กับปู่ตา

กลับไปบอกบิดามารอนราญ

จะได้เป็นขวัญตาโยธาทัพ

เป็นฉบับแบบไว้ในทหาร

ยังเด็กอยู่คอยดูวิชาการ

เฮ้ยเจ้าหลานพ่ออยู่ไหนไปบอกมาฯ

๏ คร้านั้นพลายงามทรามคะนอง

ร้องตอบต่อคดีตรีเพชรกล้า

แน่เธออย่าเพ่ออหังการ์

เจรจาหมิ่นประมาทเราชาติเชื้อ

ตัวท่านแก่กายอย่างควายเฒ่า

อันตัวเราถึงเด็กเล็กลูกเสือ

ฝีมือใครไพร่ลาวแหลกเป็นเบือ

อย่าหลงเชื่อว่าผู้ใหญ่จะไม่แพ้

ถ้าไม่ดีที่ไหนใครจะมา

จะขอลองวิชากับตาแก่

ให้ปรากฏฤทธิ์ว่าดีแท้

ฤๅเป็นแต่ปากกล้ากว่าฝีมือ

ขออภัยอย่าให้ถึงบิดา

แต่ลูกยาท่านจะชนะหรือ

มาลองดูสักหนให้คนลือ

จะปลกเปลี้ยเสียชื่อดอกกระมัง

◎ คราน้ันแสนตรีเพชรกล้า

โกรธาตาแดงดั่งแสงคร่ัง

เหม่อ้ายนี่หนักหนาว่าไม่ฟัง

มาโอหังอวดรู้สู้สงคราม

เท้ากระทืบกระทบโกลนโผนผก

มุ่นหมกขับคว้างมากลางสนาม

ท่วงทีขี่ม้าสง่างาม

รำง้าวก้าวตามกระบวนทวน

(รู้สึกยังจะมีอีกบทหนึ่ง

ที่เป็นบทอัศจรรย์ระหว่าง

พระอภัยมณีกับนางผีเสื้อสมุทร

-เกิดกุฬาคว้าว่าวปักเป้าติด

กระแซะชิดขากบกระทบเหนียง

.....นะครับ จำได้แค่เนียะเหมือนกัน - webslave)

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑

◎ ◎ พระอภัยมณี ◎ ◎

ตอนที่ ๑๙

ของ - สุนทรภู่ -

พระฟังคำอ้ำอึ้งตะลึงคิด

จะเบือนบิดป้องปัดก็ขัดขวาง

สงสารลูกเจ้าลังกาจึงว่าพลาง

เราเหมือนช้างงางอกไม่หลอกลวง
ถึงเลือดเนื้อเมื่อน้องต้องประสงค์
พี่ก็คงยอมให้มิได้หวง
แต่ลูกเต้าเขาไม่เหมือนคนทั้งปวง
จะได้ช่วงชิงไปให้กระนั้น
พี่ว่าเขาเขาก็ว่ามากระนี้
มิใช่พี่นี้จะแกล้งแสร้งเสกสรรค์
เพราะเหตุเขารักใคร่อาลัยกัน
ค่อยผ่อนผันพูดจาอย่าราคี
แล้วตรัสบอกลูกน้อยกลอยสวาท
เจ้าหน่อเนื้อเชื้อชาติดงราชสีห์
อันรักษาศีลสัตย์กัตเวที
ย่อมเป็นที่สรรเสริญเจริญคน
ทรลักษณ์อกตัญญูตาเขา
เทพเจ้าก็จะแช่งทุกแห่งหน
ให้ทุกข์ร้อนงอนหง่อทรพล
พระเวทมนต์เสื่อมคลายทำลายยศ
เพราะบิดามาด้วยอุศเรนนี้
คุณเขามีมากล้นพ้นกำหนด
เจ้าทำผิดก็เหมือนพ่อทรยศ
จงออมอดเอ็นดูพ่อแต่พองาม

◎ ◎ โคลงดั้นวิวิธมาลี ◎ ◎

อตฺตา หิ อตฺตโน นาโถ
-พระยาอุปกิตศิลปสาร (นิ่ม กาญจนาชีวะ) -

◎ ลูกเสือควรยึดข้อ.....ภาษิต นี้เทอญ
ควรพึ่งแต่ตัวเรา.....รอบด้าน
บำเพ็ญฝึกฝนกิจ.....การช่วย ตนเทอญ

ทั้งช่วยเพื่อนบ้านด้วย.....ดุษฎี

๏ แม้เราปลงจิตพร้อม.....เพรียงกัน ฉะนี้นา

ต่างฝ่ายต่างกระวี.....กระวาดถ้วน

พยายามฝึกหัดสรร-.....พพิท ยาแฮ

สยามจักหลั่งล้นล้วน.....เลศงาม

๏ ชาติต้องการให้ช่วย.....ฉันใด ก็ดี

อาจช่วยได้ดังความ.....มุ่งเกื้อ

ชูเทศเทอดไผท.....เทียมเทศ อารย์พ่อ

สมเกียยรติยศผู้เชื้อ.....ชาติไทย

๏ ๏ กฤษณาสอนน้อง ๏ ๏

ของ - สมเด็จกรมพระยาปรมานุชิตชิโนรส

๏ พฤษภกาสร.....อีกกุญชรอันปลดปลง

โททนต์เสน่ห์คง.....สำคัญหมายในกายมี

๏ นรชาติวางวาย.....มลายสิ้นทั้งอินทรีย์

สถิตทั่วแต่ชั่วดี.....ประดับไว้ในโลกา

จบ บททองจำ ชั้น มัธยมศึกษาปีที่ ๑ ครับ

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒

๏ ๏ กาพย์เห่ชมเครื่องคาวหวาน

และว่าด้วยงานนักขัตฤกษ์ ๏ ๏

พระราชนิพนธ์ โดย

พระบาทสมเด็จพระพุทธเลิศหล้านภาลัย รัชกาลที่ ๒

๏ ๏ เห่ชมเครื่องคาว ๏ ๏

๏ แกงไก่มัสมั่นเนื้อ

หอมยี่หร่ารสฉุน

ชายใดบริโภคภุญช์

แรงอยากยอหัตถ์ข้อน

๏ มัสมั่นแกงแก้วตา

ชายใดได้กลืนแกง

๏ ยำใหญ่ใส่สารพัด

รสดีด้วยน้ำปลา

๏ ตับเหล็กลวกหล่อนต้ม

โอชาจะหาไหน

๏ หมูแนมแหลมเลิศรส

พิศห่อเห็นรางชาง

๏ ก้อยกุ้งปรุงประทิ่น

รสทิพย์หยิบมาโปรย

๏ เทโพพื้นเนื้อท้อง

น่าชดรสครามครัน

๏ ความรักยักเปลี่ยนท่า

กลอ่อมกล่อมเกลี้ยงกลม

๏ ข้าวหุงปรุงอย่างเทศ

ใครหุงปรุงไม่เป็น

๏ เหลือรู้หมูป่าต้ม

รอยแจ้งแห่งความขำ

๏ ช้าช้าพล่าเนื้อสด

คิดความยามถนอม

๏ ล่าเตียงคิดเตียงน้อง

ลดหลั่นชั้นชอบกล

๏ เห็นหรุ่มรุมทรวงเศร้า

เจ็บไกลในอาวรณ์

๏ รังนกนึ่งน่าชด

นกพรากจากรังรวง

๏ ไตปลาเสแสร้งว่า

ใบโศกบอกโศกครวญ

◎ ผักโฉมชื่อเพราะพร้อง

ผักหวานซ่านทรวงใน นพคุณ พี่เอย

เฉียบร้อน

พิศวาส หวังนา

อกให้หวนแสวง ฯ

หอมยี่หร่ารสร้อนแรง

แรงอยากให้ใฝ่ฝันหา

วางจานจัดหลายเหลือตรา

ญี่ปุ่นล้ำย้ำยวนใจ

เจือน้ำส้มโรยพริกไทย

ไม่มีเทียบเปรียบมือนาง

พร้อมพริกสดใบทองหลาง

ห่างห่อหวนป่วนใจโหย

วางถึงลิ้นดิ้นแดโดย

ฤๅจะเปรียบเทียบทันขวัญ

เป็นมันย่องล่องลอยมัน

ของสวรรค์เสวยรมย์

ทำน้ำยาอย่างแกงขม

ชมไม่วายคล้ายคล้ายเห็น

รสพิเศษใส่ลูกเอ็น

เช่นเชิงมิตรประดิษฐ์ทำ

แกงคั่วส้มใส่ระกำ

ช้ำทรวงเศร้าเจ้าตรากตรอม

ฟุ้งปรากฏรสหื่นหอม

สนิทเนื้อเจือเสาวคนธ์

นอนเตียงทองทำเมืองบน

ยลอยากนิทรคิดแนบนอน

รุ่มรุ่มเร้าคือไฟฟอน

ร้อนรุมรุ่มกลุ้มกลางทรวง

โอชารสกว่าทั้งปวง

เหมือนเรียมร้างห่างห้องหวน

ดุจวาจากระบิดกระบวน

ให้พี่เคร่าเจ้าดวงใจ

เป็นโฉมน้องฤๅโฉมไหน

ใคร่ครวญรักผักหวานนาง ฯ

◎ ◎ เห่ชมเครื่องหวาน ◎ ◎

◎ สังขยาหน้าไข่คุ้น

แกมกับข้าวเหนียวสี

เป็นนัยนำวาที

แถลงว่าโศกเสมอพ้อม

◎ สังขยาหน้าตั้งไข่

เป็นนัยไม่เคลือบแคลง

◎ ซ่าหริ่มลิ้มหวานล้ำ

วิตกอกแห้งเครือ

◎ ลำเจียกชื่อขนม

ไกลกลิ่นดิ้นแดโดย

◎ มัศกอดกอดอย่างไร

กอดเคล้นจะเห็นความ

◎ ลุดตี่นี้น่าชม

โอชาหน้าไก่แกง

◎ ขนมจีบเจ้าจีบห่อ

นึกน้องนุ่งจีบกราย

◎ รสรักยักลำนำ

คำนึงนิ้วนางเจียน

◎ ทองหยิบทิพย์เทียมทัด

หลงหยิบว่ายาดม

๏ ขนมผิงผิงผ่าวร้อน

ร้อนนักรักแรมไกล

๏ รังไรโรงด้วยแป้ง

โอ้อกนกทั้งปวง

๏ ทองหยอดทอดสนิท

สองปีสองปีดบัง

๏ งามจริงจ่ามงกุฎ

เรียมร่ำคำนึงปอง

๏ บัวลอยเล่ห์บัวงาม

ปลั่งเปล่งเคร่งยุคล

๏ ช่อม่วงเหมาะมีรส

คิดสีสไลคลุม

๏ ฝอยทองเป็นยองใย

คิดความยามเยาวมาลย์

เคยมี

โศกย้อม

สมรแม่ มาแม่

เพียบแอ้อกอร ฯ

ข้าวเหนียวใส่สีโศกแสดง

แจ้งว่าเจ้าเศร้าโศกเหลือ

แทรกใส่น้ำกะทิเจือ

ได้เสพหริ่มพิมเสนโรย

นึกโฉมฉมหอมชวยโชย

โหยไห้หาบุหงางาม

น่าสงสัยใคร่ขอถาม

ขนมนามนี้ยังแคลง

แผ่แผ่นกลมเพียงแผ่นแผง

แคลงของแขกแปลกกลิ่นอาย

งามสมส่อประพิมพ์ประพาย

ชายพกจีบกลีบแนบเนียน

ประดิษฐ์ทำขนมเทียน

เทียนหล่อเหลาเกลากลึงกลม

สามหยิบชัดน่าเชยชม

ก้มหน้าเมินเขินขวยใจ

เพียงไฟฟอนฟอกทรวงใน

เมื่อไรเห็นจะเย็นทรวง

เหมือนนกแกล้วทำรังรวง

ยังยินดีด้วยมีรัง

ทองม้วนมิดคิดความหลัง

แต่ลำพังสองต่อสอง

ใส่ชื่อดุจมงกุฎทอง

สะอิ้งน้องนั้นเคยยล

คิดบัวกามแก้วกับตน

สถนนุชดุจประทุม

หอมปรากฏกลโกสุม

หุ้มห่อม่วงดวงพุดตาน

เหมือนเส้นไหมไข่ของหวาน

เย็บชุนใช้ไหมทองจีน ฯ

◎ ◎ เห่ชมผลไม้ ◎ ◎

◎ ผลชิดแช่อิ่มโอ้

หอมชื่นกลืนหวานใน

รื่นรื่นรสรมย์ใด

หวานเลิศเหลือรู้รู้

◎ ผลชิดแช่อิ่มอบ

รสไหนไม่เปรียบปาน

๏ ตาลเฉาะเหมาะใจจริง

คิดความยามพิสมัย

๏ ผลจากเจ้าลอยแก้ว

จากช้ำน้ำตากระเด็น

๏ หมากปรางนางปอกแล้ว

ยามชื่นรื่นโรยแรง

๏ หวนห่วงม่วงหมอนทอง

คิดความยามนิทรา

๏ ลิ้นจี่มีครุ่นครุ่น

หวนถวิลลิ้นลมงอน

๏ พลับจีนจักด้วยมีด

คิดโอษฐ์อ่อนยิ้มยวน

๏ น้อยหน่านำเมล็ดออก

มือใครไหนจักทัน

๏ ผลเกดพิเศษสด

คำนึงถึงเอวบาง

๏ ทับทิมพริ้มตาตรู

สุกแสงแดงจักย้อย

๏ ทุเรียนเจียนตองปู

เหมือนศรีฉวีกาย

๏ ลางสาดแสวงเนื้อหอม

กลืนพลางทางเพ่งพิศ

๏ ผลเงาะไม่งามแงะ

หวนเห็นเช่นรจนา

๏ สละสำแลงผล

ท่าทิ่มปี้มปืนกาม เอมใจ

อกชู้

ฤๅดุจ นี้แม่

แต่เนื้อนงพาล ฯ

หอมตรลบล้ำเหลือหวาน

หวานเหลือแล้วแก้วกลอยใจ

รสเย็นยิ่งยิ่งเย็นใจ

หมายเหมือนจริงยิ่งอยากเห็น

บอกความแล้วจากจำเป็น

เป็นทุกข์ท่าหน้านวลแตง

ใส่โถแก้วแพร้วพรายแสง

ปรางอิ่มอาบซาบนาสา

อีกอกร่องรสโอชา

อุราแนบแอบอกอร

เรียกส้มฉุนใช้นามกร

ชะอ้อนถ้อยร้อยกระบวน

ทำประณีตน้ำตาลกวน

ยลยิ่งพลับยับยับพรรณ

ปล้อนเปลือกปอกเป็นอัศจรรย์

เทียบเทียมที่ผีมือนาง

โอชารสล้ำเลิศปาง

สางเกศเส้นขนเม่นสอย

ใส่จานดูดุจเม็ดพลอย

อย่างแหวนก้อยแก้วตาชาย

เนื้อดีดูเหลือเรืองพราย

สายสวาทพี่ที่คู่คิด

ผลงอมงอมรสหวานสนิท

คิดยามสารทยาตรามา

มล่อนเมล็ดและเหลือปัญญา

จำเจ้าเงาะเพราะเห็นงาม

คิดลำต้นแน่นหนาหนาม

นามสละมละเมตตา ฯ

(ขอบพระคุณ คุณสุคุณ ที่กรุณาแก้ไขและเพิ่มเติมข้อมูล ๑๖ กรกฎ ๔๗)

◎ ◎ เวนิสวาณิช ◎ ◎

พระราชนิพนธ์ในรัชกาลที่ ๖

◎ อันว่าความกรุณาปราณี
จะมีใครบังคับก็หาไม่่
หลั่งมาเองเหมือนฝนอันชื่นใจ
จากฟากฟ้าสุราลัยสู่แดนดิน
เป็นสิ่งดีสองชั้นพลันปลื้มใจ
แห่งผู้ให้และผู้รับสมถวิล
เป็นกำลังเลิศพลังอื่นทั้งสิ้น
เจ้าแผ่่นดินผู้ทรงพระกรุณา
ประดุจทรงวราภรณ์สุนทรสวัสดิ์
เรืองจรัสยิ่งมกุฎสุดสง่า
พระแสงทรงดำรงซึ่งอาชญา
เหนือประชาพสกนิกร
ประดับพระวรเดชวิเศษฤทธิ์
ที่สถิตอานุภาพสโมสร
แต่่การุณยธรรมสุนทร
งามงอนกว่าพระแสงอันแรงฤทธิ์
เสถียรในหฤทัยพระราชา
เป็นคุณของเทวาผู้มหิทธ์
และราชาเทียมเทพอมฤต
ยามบพิตรเผยแผ่่พระกรุณา

จบบทท่องจำชั้น มัธยมศึกษาปีที่ ๒ ครับ

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓

◎ ◎ เสภาเรื่อง ขุนช้างขุนแผน ◎ ◎

-พระราชนิพนธ์ในรัชกาลที่ ๒-๓ -

◎ ยกออกนอกเมืองสวรรคโลก
ข้ามโคกเข้าป่าพนาศรี
เจ้าพลายกระสันพันทวี
รำลึกถึงนารีศรีมาลา
ถ้าแม้นแก้วแววตามาด้วยพี่
จะชวนชี้ชมไม้ไพรพฤกษา
คิดพลางเดินพลางตามทางมา
ข้ามท่าเขินเขาลำเนาธาร
แลเห็นเขาเงาเงื้อมชะง่อนชะโงก
เป็นกรวยโกรกน้ำสาดกระเซ็นซ่าน
ดูโครมครึกกึกก้องท้องพนานต์
พลุ่งพล่านมาแต่ยอดศิขรินทร์
เป็นชะวากวุ้งเวิ้งตะเพิงพัก
แง่ชะงักเงื้อมชะง่อนล้วนก้อนหิน
บ้างใสสดหยดย้อยเหมือนพลอยนิล
บ้างเหมือนกลิ่นภู่ร้อยห้อยเรียงราย
ตรงตระพักเพิงผาศิลาเผิน
ชะงักเงิ่นเงื้อมงอกชะแง้หงาย
ที่หุบห้วยเหวหินบิ่นทลาย
เป็นวุ้งโว้งเพรงพรายดูลายพร้อย
บ้างเป็นยอดกอดก่ายตะเกะตะกะ
ตะขรุตะขระเหี้ยนหักเป็นหินห้อย
ขยุกขยิกหยดหยอดเป็นยอดย้อย
บ้างแหลมลอยเลื่อมสลับระยับยิบ

บ้างงอกเง้าเป็นเงี่ยงบ้างเกลี้ยงกลม

บ้างโปปมเป็นปุ่มกะปุบกะปิบ

บ้างปอดแป้วเป็นพูดูลับลิบ

โล่งตะลิบแลตลอดยอดศิขรินทร์

เหล่ามิ่งไม้ไทรโศกอยู่ริมห้วย

ลมช่วยหล่นลอยกระแสสินธุ์

น้ำใสแลซึ้งถึงพื้นดิน

ฟุ้งกลิ่นสุมามาลย์บานระย้า

สัตตบุษย์บัวแดงขึ้นแฝงฝัก

พรรณผักพาดผ่านก้านบุบผา

แพงพวยพุ่งพาดพันสันตะวา

ลอยคงคาทอดยอดไปตามธาร....

(ที่คุณพี่เมธีดำ ให้ความเห็นไว้ที่ #๓๓ ครับ)

◎ ◎ กลอนดอกสร้อยรำพึงในป่าช้า ◎ ◎

ของ -พระยาอุปกิตศิลปสาร (นิ่ม กาญจนาชีวะ)

◎ วังเอ๋ยวังเวง

หง่างเหง่งย่ำค่ำระฆังขาน

ฝูงวัวควายผ้ายลาทิวากาล

ค่อยค่อยผ่านท้องทุ่งมุ่งถิ่นตน

ชาวนาเหนื่อยอ่อนต่างจรกลับ

ตะวันลับอับแสงทุกแห่งหน

ทิ้งทุ่งให้มืดมัวทั่วมณฑล

แลทิ้งตนตูเปลี่ยวอยู่เดียวเอย.....

◎ ความเอ๋ย ความรู้

เป็นเครื่องชูชี้ทางสว่างไสว

หมดโอกาสที่จะชี้ต่อนี้ไป

ละห่วงใยอยากรู้ลงสู่ดิน

อันความยากหากให้ไร้ศึกษา

ย่นปัญญาความรู้อยู่แค่ถิ่น

หมดทุกข์ขลุกแต่กิจคิดหากิน

กระแสวิญญาณงันเพียงนั้นเอย.....

◎ ห่วงเอ๋ยห่วงอะไร

ไม่ยิ่งใหญ่เท่าห่วงดวงชีวิต

แม้คนลืมสิ่งใดได้สนิท

ก็ยังคิดขึ้นได้เมื่อใกล้ตาย

เคยเป็นทุกข์ห่วงใยเสียได้ง่าย

ใครจะยอมละแดนแสนสบาย

โดยไม่ชายตาใฝ่อาลัยเอย.....

◎ ◎ โลกนิติคำโคลง ◎ ◎

ของสมเด็จพระเจ้าบรมวงศ์เธอกรมพระยาเดชาดิศร (มั่ง)

◎ พึงอวยโอวาทไว้.....ในตน ก่อนนา

จึงสั่งสอนสาธุชน.....ทั่วหล้า

แต่แรกเร่งผจญ.....จิตอาต-มาแฮ

สัตว์อื่นหมื่นแสนอ้า.....อาจแท้ทรมาน

◎ คุณแม่หนาหนักเพี้ยง.....พสุธา

คุณบิดรดุจอา.....กาศกว้าง

คุณพี่พ่างศิขรา.....เมรุมาศ

คุณพระอาจารย์อ้าง.....อาจสู้สาคร

◎ เย็นเงาพฤกษ์มิ่งไม้.....สุขสบาย

เย็นญาติทุกข์สำราย.....กว่าไม้

เย็นครูยิ่งพันฉาย.....กษัตริย์ยิ่ง ครูนา

เย็นร่มพระเจ้าให้.....ร่มฟ้าดินบน

◎ วิชาควรรักรู้.....ฤๅขาด

อย่าหมิ่นศิลปศาสตร์.....ว่าน้อย

รู้จริงสิ่งเดียวอาจ.....มีมั่ง

เลี้ยงชีพช้าอยู่ร้อย.....ชั่วลื้อเหลนหลาน

จบบททำองจำ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ครับ

(ผมคลับคล้ายคลับคลาถึงอีกบทหนึ่งที่มีเนื้อความว่า)

"ถึงหน้าวังดังประหนึ่งใจจะขาด

คิดถึงบาทบพิตรอดิศร

โอ้ประคุณทูนเกล้าของสุนทร.....

.....ถึงโรงเหล้าเตากลั่นควันโขมง

มีคันโพงผูกสายไว้ปลายเสา

โอ้บาปกรรมน้ำนรกเจียวอกเรา

ให้มัวเมาเหมือนหนึ่งบ้าเป็นน่าอาย

ทำบุญบวชกรวดน้ำขอสำเร็จ

พระสรรเพชญโพธิญาณประมาณหมาย

ถึงสุราพารอดไม่วอดวาย

ไม่กล้ำกลายแกล้งเมินก็เกินไป

ไม่เมาเหล้าแต่เรายังเมารัก

สุดจะหักห้ามจิตคิดไฉน

ถึงเมาเหล้าเช้าสายก็หายไป

แต่เมาใจนี้ประจำทุกค่ำคืน "

จำไม่ได้ครับว่าเป็นของชั้นไหน

แต่ของ ม.ศ.๓ ที่ไม่เป็นอาขยาน แต่ชอบ

คือบทใน "นิทานเวตาล"

◎ ชายใดไม่เที่ยวเทียวไป ทุกแคว้นแดนไพร

มิอาจประสบพบสุข

◎ ชายใดอยู่เหย้าเนาทุกข์ ไม่ด้นซนซุก

ก็ชื่อว่าชั่วมัวเมา

◎ จงจรเที่ยว เทียวบทไป

พงพนไพร ไศละลำเนา

๏ ดั้นบถเดิน เพลินจิตเรา

แบ่งทุกขะเบา เชาวนะไวฯ

๏ ชายหาญชาญเชี่ยวเทียวไพร สองขาพาไป

บ่มัวบ่เมาเขลาขลาด

๏ ขาเขาคือกิ่งพฤกษชาติ ช่อชูดูดาษ

และดกด้วยดอกออกระดะ

๏ ไป่ช้าเป็นผลปนคละ โต ๆโอชะ

รสาภิรสหมดมวล

๏ โทษหลายกลายแก้แปรปรวน เจือจุนคุณควร

เพราะเหตุที่เที่ยวเทียวเดิน

๏ จงจรเที่ยวเทียวบทไป

พงพนไพร ไศละดำเนิน

๏ ดุ่มบถด่วน ชวนจิตเพลิน

ใดบ่มิเกิน เชิญบทจร ฯ

๏ เชิญคะนึงซึ่งพระทินกร ฤาหลับฤานอน

ธ เดินและด้นบนสวรรค์

๏ เธอมีความสุขทุกวัน หมื่นกัปแสนกัลป์

บ่อ่อนบ่เปลี้ยเพลียองค์

๏ จงจรเที่ยว เทียวบทไป

ตั้งจิตใน ไพรพนพง

๏ ดูทินกร จรจิรยง

แสนสุขทรง ทุกขะบ่มี ฯ

นอกจากนี้ยังมี สามัคคีเภทคำฉันท์ รู้สึกจะเป็นของ มศ.๔

" ๏ พวกราชมัลโดย พลโบยมิใช่เบา

สุดหัตถแห่งเขา ขณะหวดสิพึงกลัว

๏ บงเนื้อก็เนื้อเต้น พิศเส้นสรีร์รัว

ทั่วร่างและทั้งตัว ก็ระริกระริวไหว

◎ แลหลังละลามโล หิตโอ้เลอะหลั่งไป

เพ่งผาดอนาถใจ ระกะร่อยเพราะรอยหวาย... "

-webslave

พ่อแม่รังแกฉัน / HOME

หากผลานิสงส์ ที่จะพึงมีพึงได้ ขอน้อมอาลัย อุทิศให้ท่าน : ฯลฯ (paiyanyai เจ้าของผลงานบทอาขยานชุดนี้ (ครูหนู)